

УДК 374.7.014

Л.Г. Логуш

Чернівецький національний університет імені Ю. Федьковича

АКТУАЛЬНІСТЬ ОСВІТНЬОЇ ПОЛІТИКИ В МЕДИЧНІЙ ОСВІТІ

Резюме. У статті розкривається актуальність питання освітньої політики у розвитку вищої медичної освіти в Україні.

Ключові слова: освітня політика, медична освіта, цілі та тенденції розвитку.

У всі часи кожна держава приділяла особливу увагу системі освіти. Термін “державна освітня політика” почав використовуватися у науковій літературі 60-70-х років ХХ століття, коли в СРСР, США, державах Європи та в Японії освіту почали розглядати як найважливіший чинник економічного розвитку й соціального прогресу, як сферу, що потребує особливої уваги на загальнодержавному рівні. Принциповою особливістю освітньої політики в ці роки стає пріоритетність фінансування системи освіти й визнання її сферою національних інтересів.

Освіта й освітня політика, що спрямовує її розвиток, виходять на перший план у програмах державних реформ. Але реформи, якщо вони не покращують життя людей, не розвивають їхній потенціал, у тому числі інтелектуальний та професійний, девальвуються, втрачають свою суспільну пріоритетність! І необхідність вивчення розвитку освітньої політики зараз на часі.

Сучасна вітчизняна освітня політика базується на прагненні досягти європейського рівня якості й влитися в освітній простір Європи. Швидкоплинність глобальних процесів суспільного розвитку, що зумовлюють всебічні інтеграційні тенденції в світі викликають необхідність модернізації сучасної освітньої галузі, тому державна політика кожної країни висунула освіту, зокрема вищу, на одне з пріоритетних місць та надала їй статус гаранта незалежності й національної безпеки кожної країни. Сучасна освіта повинна забезпечувати виконання низки завдань, зокрема пов’язаних із економічним успіхом, політичною стабільністю, сталим розвитком суспільства тощо. Отже, освітня політика є складовою політики держави, “котра відображає сукупність її цілей і завдань у сфері освіти, які формуються політичною системою залежно від сутності держави та її соціального призначення і реалізується нею за допомогою відповідних інструментів”, а “державна освітня

політика” “формується, визначається державою і здійснюється від її імені в особі державних органів та установ, які уособлюють усі гілки державної влади, з метою упорядкування освітніх процесів, здійснення на них впливу або безпосереднього з’ясування їх перебігу”. [3]

На межі останнього десятиліття українські науковці розглядають освітню політику, як окрему дисципліну. У цьому аспекті вона визначається як “низка дій, спрямованих на досягнення цілей освітніх організацій та/або системи освіти”. [1] Дослідник К. Корсар наголошує на тому, що “освітня політика” це сукупність пріоритетів і цілей, що формуються урядом чи іншими вищими органами для здійснення заходів щодо вдосконалення і розвитку системи освіти чи її елементів” [1]. Дана дискусія науковців співпадає зі світовою та європейською дискусією, залежно від кута зору і контексту. На даний час варто розглядати “державну освітню політику” як загальнонаціональну, стратегічно важливу проблему, яка при прогресивних думках може вирішуватись і ставати потужним чинником суспільного прогресу і розвитку особистості. Національна політика щодо безперервної освіти здійснюється з урахуванням світових тенденцій розвитку освіти впродовж життя, соціально-економічних, технологічних та соціокультурних змін. Науковці вважають, що освіта – основа розвитку особистості, суспільства, нації та держави, вона є стратегічним ресурсом поліпшення добробуту людей, забезпечення національних інтересів, зміцнення авторитету і конкурентоспроможності держави.

Висновок. У розвинених державах світу освітня політика є важливою частиною соціальної стратегії. Це підтверджується двома фактами: перший – величезними змінами в науковій базі; інший – процес еволюції, який відбувається в освіті та навчанні. Суспільство також змінилось і зараз висловлюються різноманітні погляди щодо того, що і як повинно бути в медицині.

Мета медицини – постійно вдосконалювати здоров'я, охорону здоров'я і якість життя для індивідуумів та населення в цілому. Виконання цих умов забезпечується розумінням хвороби, запобіганням недугам, забезпеченням лікування та турботи, ефективним використанням ресурсів поєднано з сучасною організацією освітньої політики. Медичні заклади повинні адаптувати загаль-

ну професійну освіту студентів до демографічних змін і модифікації системи охорони здоров'я. Сьогодні розширюється освітній простір, створюються можливості щодо вибору навчання у різних видах середніх і вищих закладів освіти, які сприяють професійному становленню молоді людини, її інтелектуальному, духовному і культурному розвитку.

Список використаної літератури

1. Іванюк І. Освітня політика. Навчальний посібник / І. Іванюк. – К.: Таксон, 2006. – 226 с. 2. Корсак К. Освіта, суспільство, людина в ХХІ столітті: інтегрально-філософський аналіз / К. Корсак. – К.-Ніжин, 2004. – С.1 12. 3. Прокопенко Л. Державна освітня політика: історико-теоретичний аспект. – Режим доступу.: <http://www\nbuv.gov\ua\portal\soc.gum\Dums\2009-02\Prokopenko.pdf>

АКТУАЛЬНОСТЬ ОБРАЗОВАТЕЛЬНОЙ ПОЛИТИКИ В МЕДИЦИНСКОМ ОБРАЗОВАНИИ

Резюме. В статье раскрывается актуальность вопроса образовательной политики в развитии высшего медицинского образования в Украине.

Ключевые слова: образовательная политика, медицинское образование, цели и тенденции развития.

TOPICALITY OF EDUCATIONAL POLICY IN MEDICAL EDUCATION

Abstract. The article presents the topicality of educational policy issues concerning the development of higher medical education in Ukraine.

Key words: educational policy, medical education, aims and trends of development.

Yu. Fedkovych Chernivtsi National University

Надійшла 24.04.2014 р.

Рецензент – проф. Сидоренко М.М. (Чернівці)